

Arrest

nr. 300 979 van 2 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 19 januari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van meester M. KALIN, die loco meester C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van meester M. DUBOIS, die loco meester T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2023 diende verzoekster, die verklaart staatsburger van Sierra Leone te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 7 december 2023 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een terugnameverzoek aan Kroatië. Blijkens het administratief dossier, vermeldde hij in dit verzoek niet dat er ook eerdere een Eurodac-hit met Griekenland werd vastgesteld.

Er blijkt evenwel uit de Eurodac-hits in het administratief dossier dat het land waar verzoekster voor het eerst een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend Griekenland is, nl. op 11 april 2023.

Op 21 december 2023 aanvaardden de Kroatische autoriteiten weliswaar op grond van artikel 20, lid 5, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), en niet op grond van artikel 18, 1, b zoals de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt, het terugnameverzoek. Dit houdt in dat Kroatië nog het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat wenst af te ronden.

Op 19 januari 2024 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De gemachtigde besluit dat Kroatië de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 januari 2024 aan verzoekster werd ter kennis gebracht.

Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart

te heten(1):

naam: K.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)2000

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Sierra Leone

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

Mevrouw K., M., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Sierra Leone te zijn, bood zich op 06/11/2023 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Zij diende op 06/11/2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen internationaal paspoort voor en verklaarde hierover dat ze nooit in het bezit werd gesteld van een paspoort.

Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 06/11/2023 , met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1)/artikel14 (bij eurodac2) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot twee treffers van het type één. De eerste trefter toont aan dat de betrokkene op 11/04/2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Griekenland. De tweede trefter toont aan dat de betrokkene op 27/08/2023 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 16/11/2023. Zij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben.

Betrokkene verklaarde dat zij alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden.

Verzoeker verklaarde geen familie in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben. De betrokkene verklaarde dat ze eerder een verzoek om internationale bescherming deed in Griekenland, dat ze er een vijf tot zes maanden verbleef en dat er geen besluit werd genomen betreffende haar aanvraag. Betrokkene verklaart dat ze nooit een verzoek om internationale bescherming deed in Kroatië dat ze verplicht werd tot registratie van haar vingerafdrukken om te kunnen door reizen, dat ze slechts twee dagen in Kroatië verbleef waarvan de eerste dag op het politiekantoor.

Betrokkene verklaart dat ze Sierra Leone in april 2022 verliet en via Guinée per vliegtuig naar Turkije trok op illegale weg, dat ze een vijftal maanden in Turkije verbleef en dan naar Griekenland trok waar ze een achttal maanden verbleef en dan door een drietal andere landen die ze niet kent tot Kroatië trok. Waar ze twee nachten verbleef, waarna ze verder trok door Slovenië, Italië en Frankrijk tot België.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat het hier medisch beter is, dat ze denkt hier bescherming te kunnen krijgen. Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat het een hele slechte plaats is, dat ze er niets doen, dat ze er op een matras op de grond moest slapen dat er geen eten was en dat ze er geen asiel wilde aanvragen.

Op 07/12/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties dit verzoek werd op 21/12/2023 conform artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 aanvaard, aan dit akkoord werden individuele garanties gehecht.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico ontstaat op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens

oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU. Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat zij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat zij hier een grotere kans zou hebben op bescherming en omdat het hier medisch beter zou zijn. Hierbij merken we op dat het de betrokkene niet toekomt om zelf te bepalen in welk land een verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Dat de betrokkene een voorkeur uit voor België, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat het een hele slechte plaats is, die ze niet kent, waar ze niets voor je doen, waar ze slechts twee dagen verbleef en er geen eten was, waar ze geen asiel wilde aanvragen.

We wensen op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht, dat zij er slechts heel kortstondig verbleef en werd staande gehouden door de politie tijdens de uitoefening van hun mandaat om de buitengrenzen te bewaken. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaring dat zij geen internationale bescherming wou vragen in Kroatië maar dit onder de dwingende omstandigheden deed van eventueel een dreigende terug leiding naar een buitengrens, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

De bevoegde instanties van Kroatië stemden op 21/12/2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat het door de betrokkene in Kroatië ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De bevoegde instanties in Kroatië zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar diens land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn in Kroatië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat zelf wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van diens asielaanvraag hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene

niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De bevoegde instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek en van de verantwoordelijkheid hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië en dit uitsluitend wanneer betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming zelf herhaalt, indien betrokkene niet verzoekt om internationale bescherming kan een terugkeer procedure naar het land van herkomst worden opgestart.

Betreffende de eventuele verklaring van de betrokkene dat zij niet voldoende werd geïnformeerd over haar verzoek in Kroatië, dat zij verplicht werd tot het indienen van een verzoek en dat haar vingerafdrukken eventueel onder druk werden geregistreerd, merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij in Kroatië niet voldoende werd geïnformeerd over haar verzoek om internationale bescherming benadrukken we dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over de rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Aan het akkoord dd. 21/12/2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ('Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation'). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ('In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of the individual applicant').

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update", laatste update op 31.02.2022, AIDA-HR-2022-Update.pdf (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53).

Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 53).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 86). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 86). Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15)

en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'>).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat

zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor buikklachten te hebben waarvoor een diagnosestelling lopende is. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De toegang tot medische zorg voor verzoekers om internationale bescherming maakt deel uit van de geboden individuele garanties en ook wanneer de opvang wordt ingeperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de kroatische autoriteiten (4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een tweede middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een uitgebreide theoretische toelichting bij artikel 3 van het EVRM wijst verzoekster op haar zeer kwetsbaar profiel. Ze stelt het slachtoffer geweest te zijn van een verkrachting in België, momenteel zwanger te zijn als gevolg van die verkrachting en bovendien drager te zijn van het HIV-virus. Verzoekster citeert uit een medisch verslag, stuk 8 bij het verzoekschrift, dat werd opgemaakt op basis van haar verklaringen kort na haar verzoek om internationale bescherming. Hieruit blijkt dat ze op dispatching aan de arts verklaarde verkracht geweest te zijn door de persoon in België die haar heeft geholpen. De situatie van verzoekster is zorgwekkend, zoals dokter S. op 6 december 2003 attesteerde, meer bepaald dat verzoekster gestart is met HIV-medicatie op 29 november, maar sedertdien "*vomitus en anorexie*"

vertoont. *“M neemt de medicatie in voor het slapengaan omdat ze enkel 's avonds kan eten (rijst). Bijna elke nacht vomitus, waardoor geen correcte inname HIV-medicatie”*. Op 12 december 2023 attesteerde dokter VDB nog: *“Als ik de mogelijkheden vertel begint mevr te wenen; ze heeft het heel moeilijk met de diagnose HIV”*. Verzoekster stelt dat een opvolging noodzakelijk is nu uit het attest van nog een andere dokter V.L. blijkt dat zij terug op consultatie moet binnen de zes weken. Vanuit medisch oogpunt heeft verzoekster een hoogrisicozwangerschap omwille van de HIV-infectie en de arts van het gesloten centrum heeft niet bepaald dat het mogelijk is voor verzoekster om te vliegen. Verzoekster voegt dienaangaande stuk 9 aan het verzoekschrift. Volgens verzoekster heeft zij nood aan psychologische opvolging, moet zij medicatie nemen om de HIV-infectie onder controle te houden, moet ze toegang hebben tot een infectioloog en moet ze opgevolgd worden voor de zwangerschap.

Verzoekster stelt dat zij door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord enkele dagen na haar aankomst in België en ook enkele dagen na haar verkrachting en voordat een medische diagnose werd vastgesteld. Vervolgens citeert verzoekster de passage uit de bestreden beslissing die ingaat op haar medische situatie en stelt dat ze niet geïnformeerd is geweest over het feit dat ze alle medische elementen aan de gemachtigde moest overmaken die zich tegen de overdracht verzetten. Nu deze elementen een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen aantonen, stelt verzoekster dat de Raad met die medische elementen moet rekening houden.

Wat betreft de situatie in Kroatië, wijst verzoekster erop dat de gemachtigde zich blijkens de bestreden beslissing heeft gesteund op een AIDA-rapport met laatste update van 31 februari 2022. Terwijl dit niet het laatste AIDA-rapport betreft, aangezien er nog een update is van 26 juni 2023. Verzoekster citeert de link naar de laatste update en stelt dat de citaten van de gemachtigde niet overeenkomen met de laatste informatie. Door zich niet te baseren op de meest actuele informatie, heeft de gemachtigde het risico niet kunnen controleren waaraan zij zal worden blootgesteld in geval van overdracht naar Kroatië. Dit is extra van belang wat betreft de toegang tot medische zorgen, hetgeen een reëel issue is voor verzoekster. In het recentste AIDA-rapport wordt uiteengezet dat Médecins du Monde België (hierna: MdM) 110 patiënten per dag ten laste nam teneinde aan verzoekers van internationale bescherming toegang tot medische zorg te waarborgen en met extra aandacht voor (zwangere) vrouwen. Verzoekster citeert daarbij een relevante passage en benadrukt de zin waarin wordt gesteld dat door een gebrek aan financiering, MdM genoodzaakt was hun activiteiten in de opvangcentra voor verzoekers van internationale bescherming stop te zetten vanaf 22 mei 2023. Ook de passage in het AIDA-rapport die betrekking heeft op verzoekers die speciale opvang of procedurele garanties nodig hebben, zoals slachtoffers van foltering of verkrachting of van andere vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld citeert verzoekster, waarin staat dat deze mensen normaal worden voorzien van gezondheidszorg aangepast aan hun specifieke situatie, maar dat *“however, this type of specialised health care has been lacking for years in practice”*.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er

zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoekster naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad stelt vast dat niet redelijkerwijs kan betwist worden dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft aangetoond. Volgens artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming worden als kwetsbaar beschouwd: “ *de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking. (eigen onderlijnen)” Thans heeft verzoekster verschillende medische stukken voorgelegd bij het verzoekschrift zoals echografieën waarop een foetus te zien is, een medisch attest aangaande haar vrouwenbesnijdenis type 2, verscheidene attesten waarin wordt geattesteerd dat verzoekster zwanger is (voorziene bevallingsdatum 11 juni 2024) en verscheidene attesten waaruit blijkt dat verzoekster wordt opgevolgd voor haar HIV-besmetting. Zoals verzoekster heeft geciteerd, heeft zij eveneens zwaar last van vomitus waardoor er geen correcte inname is van de HIV-medicatie. Uit een attest van dokter V.L. van het UZ Brussel van 24 januari 2024 blijkt dat zij wordt opgevolgd op de dienst infectiologie, er een bloedafname onderzoek is voorzien binnen zes weken en ook een consultatie met een psychologe werd ingepland. Op 29 januari 2024 heeft de centrumarts van het gesloten centrum te Holsbeek ook geattesteerd dat verzoekster 20 weken zwanger is, een echografie aangewezen is, de bloedafname van 24 januari een verlaagd TSH vertoont, ze “zeer weinig orale intake” heeft en de arts vraagt zich af tot welke termijn een vliegreis mogelijk is voor verzoekster gezien de zwangerschap met hoog risico. De Raad kan niet vaststellen dat het administratief dossier een “fit-to-fly” bevat, hetgeen ook ter zitting door verweerder wordt bevestigd. In de verweernota wordt uitdrukkelijk gesteld dat het gesloten centrum bijkomende medische onderzoeken heeft gepland op 2 februari 2024 om de gezondheid van verzoekster te onderzoeken. De nota stelt “*indien het vanuit medisch oogpunt nodig zou zijn, zal verzoekster uiteraard niet gerepatriëerd worden. De verwerende partij verwacht dan ook zeer spoedig een bijkomend medisch document aan het debat te kunnen voegen*”. Op zitting kon verweerder evenwel geen bijkomend stuk voorleggen, noch zeggen wanneer dat stuk zou kunnen toegevoegd worden. Bij het sluiten van de debatten moest de Raad dan ook vaststellen dat nog steeds geen “fit-to-fly” kon voorgelegd worden.*

In de nota wordt aangestipt dat verzoekster tijdens haar Dublininterview niet vermeldde dat ze zwanger is. Dit vindt inderdaad steun in het administratief dossier. Verzoekster heeft meerdere malen verklaard niet zwanger te zijn. Verder blijkt uit het Dublingehoor wel dat verzoekster heeft geantwoord op de vragen ivm haar gezondheidstoestand dat ze buikklachten heeft en daar nog geen verzorging had voor gekregen. Ze wees erop dat een bloedtest is gedaan maar dat de resultaten nog niet binnen waren en dat ze enkel paracetamol nam.

Hoe dan ook dient de Raad in de huidige procedure op grond van artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die die worden aangevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt eveneens uit het administratief dossier dat de verpleegkundige van het gesloten centrum te Holsbeek op 22 januari 2024 reeds medische attesten aangaande verzoekster aan de gemachtigde heeft overgemaakt betreffende onder meer de zwangerschap. Dit was weliswaar nadat de bestreden beslissing werd genomen, maar ruim voor de UDN-zitting.

De Raad moet verder eveneens vaststellen dat verzoekster terecht opwerpt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst naar een verouderd rapport van AIDA over de situatie in Kroatië. Anders dan wat in de beslissing staat, bevindt dit rapport zich niet in het administratief dossier, maar er wordt in de beslissing wel verwezen naar een weblink, doch dit betreft een verouderde versie van het AIDA-rapport.

Het kwam de gemachtigde prima facie toe om zich op zorgvuldige wijze op de meest recente beschikbare informatie te baseren voor het onderzoek naar de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië voor Dublinterugkeerders aangezien verzoekster in het Dublingehoor gewag maakte van medische problemen, ook al was op dat moment nog niet duidelijk dat het om een zeer ernstige aandoening gaat.

In het AIDA rapport van 2023, waar verzoekster zich op steunt, waarvan ze een weblink citeert en enkele passages aanhaalt, wordt onder meer uitgebreid ingegaan op de hulp die werd geboden door “MDM-Belgique” inzake de opvolging van verzoekers om internationale bescherming met (mentale) gezondheidsproblemen. Zo leest de Raad onder meer: “*Two MDM-BELGIQUE's psychologists further conducted initial psychological assessment and individual psychological counselling (working with beneficiaries for 6 hours every working day), as well as emergency interventions when needed in 2022.*”

Alongside permanent team members, MDM-Belgique continued to cooperate with an external associate (psychiatrist) in 2022, who was conducting psychiatric examinations of asylum seekers in Zagreb three times per month. Compared with previous years, in 2022, MDM-BELGIQUE observed additional increase of sexual and gender-based violence cases (SGBV) – with a total of 66 cases. MDM-BELGIQUE offered adequate psychological assistance and/or psychiatric treatment to all survivors as well as assistance with other necessary referrals - in cooperation with relevant service providers.

Main challenge encountered by MDM throughout 2022 was the large surge in the numbers of applicants for international protection in Croatia as well as further intensification of transit migration levels (...).

Besides particularly complex cases (which included post-operative care after reconstructive foot surgery, cases of severe PTSD, suicidality, severe chronic diseases and acute conditions), increasing arrivals resulted in a large surge in the number of first health examinations that needed to be conducted by the team (up to 110 newcomers per day; with some weeks with around 500 arrivals), but also additional administrative work of ordering diagnostics tests, specialist examinations and planning transport schedules - that often needed to be cancelled because applicants left Croatia before scheduled appointments. The increased workload resulted in high level of stress and fatigue for the origination's staff. In July 2020, the Directorate for European Affairs, International Relations and European Union Funds issued a decision on the allocation of financial resources for the implementation of the project to be implemented by MDM. The aim of the project is to protect the health and prevent disease among applicants of international protection through improved access to first examinations and medical consultations in Reception Centres for applicants for international protection. The project lasts until 31 December 2022. Due to lack of funding, Mdm had to temporary suspend their activities inside the reception centers for applicants for international protection from 22 May 2023. (eigen onderlijnen)»

Verder leest de Raad in het punt dat specifiek betrekking heeft op de situatie van Dublinterugkeerders in het AIDA-rapport : *“According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through Mdm. (eigen onderlijnen) »*

Uit het voorgaande lijkt prima facie dat aan een Belgische delegatie van Mdm voor verzoekers van internationale bescherming op gezondheidsvlak, en ook specifiek wat betreft mentale gezondheidszorg, een uitgebreide taak was toebedeeld. Echter deze informatie bevestigt dat het project werd stopgezet op 31 december 2022 en dat alle activiteiten van Mdm wegens gebrek aan financiering in de opvangcentra werden gestopt vanaf 22 mei 2023, zoals terecht door verzoekster benadrukt.

In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde er verder op dat verzoekster weliswaar van klachten gewag heeft gemaakt waarvoor een diagnosestelling lopende is, maar dat geen attesten en andere documenten werden aangebracht die aanleiding konden geven tot het besluit dat er gezondheidsredenen zijn die een overdracht verhinderen of dat die redenen een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM. Verder stelt de beslissing ook dat het niet aannemelijk is dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België, dat de toegang tot de medische zorg deel uitmaakt van de geboden individuele garanties en dat dit ook geldt als de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand. De gemachtigde vervolgt dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht of minstens 10 werkdagen in geval van speciale noden.

De Raad erkent dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor het nemen van de beslissing geen medische attesten heeft voorgelegd teneinde haar problematiek te staven, zodat de gemachtigde met de ernstige HIV-aandoening, de zwangerschap en de psychische problemen geen rekening kon houden op dat ogenblik. De Raad moet evenwel in de huidige UDN-procedure wel met die attesten rekening houden en op dat vlak een ex nunc beoordeling maken. Waar de gemachtigde motiveert dat Kroatië een vergelijkbaar niveau van medische voorzieningen kent als in België en niet blijkt dat verzoekster niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen, moet de Raad vaststellen dat hierover gereede twijfel bestaat op grond van de recente informatie in het recentere AIDA-rapport waarop verzoekster steunt.

Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing wijst op de individuele garanties die door de Kroatische autoriteiten werden geboden, blijkt uit het administratief dossier dat die werden geboden op 21 december 2023, een ogenblik waarop de gemachtigde de ernst van verzoekster haar situatie nog niet kon kenbaar

maken aan de Kroatische autoriteiten, dermate dat prima facie in deze specifieke situatie niet kan aangenomen worden dat deze volstaan om een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Wat betreft het feit dat de Kroatische instanties minstens 10 werkdagen op voorhand zullen op de hoogte gebracht worden van speciale noden, voorziet de Dublin III-verordening inderdaad in artikel 32 dat in geval van een medische problematiek of specifieke noden de informatie voor overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat, maar de Raad kan vooralsnog niet vaststellen dat de gemachtigde Kroatië op de hoogte zou gebracht hebben van de complexe medische problematiek van verzoekster, ook al blijkt de centrumarts van het gesloten centrum minstens sedert 29 januari 2024 hiervan op de hoogte en werd ook reeds medische informatie door de verpleegkundige van Holsbeek overgemaakt op 22 januari 2024 aan de gemachtigde. De Raad kan moeilijk thans vooruitlopen op het feit dat de gemachtigde dit zal doen eens een datum voor overdracht bekend is. Het weze herhaald dat de centrumarts volgens de nota met opmerkingen bijkomend onderzoek nodig achtte en dat op zitting geen "fit-to-fly" kon voorgelegd worden. Ter zitting vroeg verweerder de Raad evenwel om uitstel van de zaak in afwachting van het onderzoek van de centrumarts. De Raad acht het evenwel noodzakelijk dat de mogelijke bevindingen van de centrumarts, samen met het geheel van medische verslagen, waaronder specialistische verslagen, door de gemachtigde opnieuw zorgvuldig worden onderzocht in het licht van het recenter AIDA-rapport en gaat bijgevolg niet in op het verzoek tot uitstel.

De Raad herhaalt dat hij in de huidige fase van het geding de nodige voorzichtigheid aan de dag moet leggen, en als hij op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Bijgevolg moet prima facie verzoekster gevolgd worden dat in casu een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is aannemelijk gemaakt en dat de gemachtigde een beoordeling heeft gemaakt op basis van een verouderde update van het AIDA-rapport.

De Raad acht het aangewezen in deze fase van het geding de bestreden beslissing te schorsen teneinde de gemachtigde de mogelijkheid te bieden de medische elementen en voorgelegde rapporten, op zorgvuldige wijze te onderzoeken. Hoe dan ook kon verweerder op het ogenblik van de zitting geen "fit-to-fly" van de centrumarts voorleggen.

Prima facie wordt een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aangenomen.

Dit onderdeel van het tweede middel is ernstig.

Het verweer doet geen afbreuk aan het voorgaande. In de nota wijst verweerder op het feit dat een zwangerschap van minder dan 24 weken de repatriëring niet belet. De Raad stelt vast dat de zwangerschap van verzoekster inderdaad volgens de attesten nog geen 24 weken ver is, doch wijst erop dat het kwetsbaar medisch profiel van verzoekster thans verder rijkt dan de gevorderde zwangerschap. Het gaat immers om een zwangerschap van een HIV positieve persoon, die thans blijkens de stukken niet in staat is de HIV-medicatie correct in te nemen wegens dagelijkse vomitus. Daarnaast blijkt ook uit de voorgelegde stukken dat ook een opvolging door een psycholoog is ingepland. Zoals verzoekster terecht in het verzoekschrift aanstipt, heeft zij op verschillende punten en tezamen genomen een zeer kwetsbaar profiel.

Waar verweerder in de nota zelf aanhaalt dat er bijkomende medische onderzoeken werden gepland vanuit het gesloten centrum en indien het vanuit het medisch oogpunt nodig blijkt, verzoekster uiteraard niet zal gerepatriëerd worden, ziet de Raad hierin nogmaals de bevestiging dat het ook voor de gemachtigde onduidelijk is of verzoekster redelijkerwijs kan overgedragen worden.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing leidt tot moeilijk herstelbare schade. Zij komt daarbij onder meer terug op haar specifieke nood aan medische zorgen en stelt dat de gemachtigde niet elke twijfel heeft weggenomen dat bij een tenuitvoerlegging van de overdrachtsbeslissing zich een schending zal voordoen van artikel 3 van het EVRM.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen op grond van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt het moeilijk ernstig te herstellen nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet).

In de nota met opmerkingen stipt verweerder aan dat het nadeel wordt gesitueerd in de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM en dat hij wenst te verwijzen naar de bespreking van de middelen om te besluiten dat dit verdragsartikel niet is geschonden. Gezien het voorgaande doet het verweer geen afbreuk aan het door de Raad op het eerste zicht vastgestelde reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 januari 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

A. MAES